

מספר אורי וגרונד נשנק. אודי: "אני הייתי מכונס בתוך עצמי. הקפדתי לס' פור תנועות ולשמור על קצב אחיד. מדי פעם הרמתי את הראש לראות איפה הסירה ולוודא שאני לא שוחה בטעות חזרה לקפריסין".

סנפיר ענקי מאחור

נקודת המפנה במצב הרוח הגיעה באורח בלתי צפוי מלהקה של 12 דולפינים, שהחליטה ללוות את השחינים בלילה השני. אורי: "באותה שעה בן שחה, ואני השגחתי עליו. פתאום אני רואה מאחוריו סנפיר ענקי. הגשימה שלי נעתקה מרוב בהלה. עוד לפני שהספקתי לתרגם למילים את מה שאני רואה, בן צעק אלי: 'אלה דולפינים!' כולם קפצו לסיפון כדי לראות את המחזה הנדיר".

בן: "במשך לא מעט זמן הרגשתי כל הזמן שדג נושך אותי ברגל. רצו לי סרטים בראש, ופחדתי אפילו להסתובב להסתכל, רק המשכתי לשחות כמו מטורף. 'בשלב מסוים הסתכלתי מתחתיי והבחנתי בשני גופים ענקיים, שגדולים ממני פי שניים. התאבנתי מרוב פחד. פחד אימה אמיתי, שאני לא יכול אפילו להסביר במילים. השנייה הזאת שעוברת, מהרגע שבו חושבים על הגרוע מכל, שמדובר בכרישים, ועד לרגע שמגלים שמדובר בדולפינים, היא שנייה מבעיתה. 'ברגע שהבנתי שאלה דולפינים ששוחים סביבי,

היתה הקלה עצומה. הרגשתי רוגע מטורף. רולפין קטן שחה מתחתיי ועשה לי בועות בצורת עיגולים על הבטן. הם ממש שיחקו איתנו ושחו מרחק נגיעה ממני. אבל למרות שניסיתי לגעת בהם, לא הצלחתי. בחיים לא אשכח את החוויה הזאת".

עודד: "הדולפינים שחו לידנו שבע שעות, בכל פעם ליוו שחיין אחר. אין לי ספק שהם הגיעו לשם כדי לש' מור עלינו. לרוב הם מלווים סירות, אבל הפעם הם ממש ליוו את השחינים, זה היה מטורף לגמרי. כל הלילה לא ישנו, פשוט ישבנו על הסיפון מוקסמים והסתכלנו עליהם. אפילו הורמים הנגריים הפסיקו להפריע לנו". באמצע היום השלישי נפרדו הדולפינים לשלום מששת השחינים, וגם הורם הנגרי המעיך, פסק. זרם גבי נכנס כשחקן חיזוק, וסייע לחבורה לצמצם פע' רים. אבל אז התחילו להציק העייפות, חוסר התיאבון והפצעים בפה של עודד.

"הפצעים התחילו ביום השני, ופחדתי שאם המצב יחמיר, אני אפתח בצקות בגרון ולא אוכל לאכול, מה שיגמור את המשחה מבחינתי. נאלצתי לגרור יור. יש לזה טעם של השטן, וזוועה מטורפת. זה משפיע על כל הלך הרוח שלך. במשך שעה הפה שלי בער ושרף, אבל אחר כך היה שיפור, למזל".

אורי: "בימים הראשונים אכלנו את האוכל הטעים שהטבח בישל לנו, אבל מהיום השלישי היו מצ' ביים שלאף אחד כבר לא היה תיאבון. היה ברור לנו שאנחנו הייבים להח' זיר לגוף את האנרגיה שאנ' חנו מוציאים, אחרת לא נוכל להמשיך. התחלנו לצרוך הרבה מאוד חטיפי אני ג'יה וג'לים, שהעניקו

צילום: אלון וולפילר קהתי

אורי עם ילדיו ליבי ותום. "הרגשנו שהים מברך אותנו"

והשחייה והקשר עם הסירה היו קשים מאוד. הסכנה הגדולה במצב כזה היא רווקא העלייה של השחיין לסירה. אם התזמון לא מדויק מאוד, הגלים יכולים לנפץ את השחיין על הסירה ולהרוג אותו.

"אלה היו רגעים מסוכנים, הרגשנו שהים מברך אותנו על שעמדנו במשימה, אבל גם מודיע לנו באופן חרימשמעי שזה הרגע להפסיק".

אורי: "היה שלב שאורי עבר לשחות בצד השני של הסירה, ובגלל הגלים הגבוהים לא ראיתי אותו וחשבתי שהסירה עלתה עליו. היו רגעים ארוכים של חרדה. לכן החלטנו שאם אנחנו כבר בשיא עולם ובי מצאים בחופי ראשון לציון, זה הזמן להפסיק ולוותר על השחייה של הקילומטרים האחרונים להרצליה. ברקנו כמה פעמים שלא פיקששנו את הקילומטר'ו ושאנחנו עדיין בשיא עולמי, ואז הפסקנו".

הישיבים כבר על האתגר הבא?
דורון צוחק. "האתגר שאני מציב לעצמי הוא שנה שלמה בלי אתגרים. אני מקווה שאצליח לעמוד בוה".

עודד: "אני לא ממהר לאתגר הבא, כרגע אני צריך להכיל את החוויה הזאת. הרגע ירדתי מהאולימפוס, ואני עושה את דרכי בחזרה למקום שממנו באתי. רק כשאסתכל שוב על האולימפוס מלמטה, אוכל להבין שאם הגעתי עד לשם, אני יכול לעשות עוד. בסופו של דבר, הגילוי הכי משמעותי שלי הוא שאין מג' לות בעולם. המגבלה היחידה היא האדם עצמו".

michali100@gmail.com

אודי: "דווקא כשהגענו לחופי הארץ היו גלים של 2.5 מטרים, והשחייה היתה קשה מאוד. הסכנה הגדולה במצב כזה היא דווקא העלייה לסירה. אם התזמון לא מדויק, הגלים יכולים לנפץ את השחיין על הסירה ולהרוג אותו"

לנו אנרגיה זמינה ומיידית לשעת השחייה הבאה. "במצב של עומס מצטבר, כשהגוף לא מצליח בעצם להתאושש והשרירים לא מספיקים להיבנות, הייבים להיות עם אצבע על הדופק. אם בהתחלה כל אחד מאיתנו שומר על השחיין שבמים היה יושב רגוע, אז בשלב הזה כבר עמדנו דרוכים וניסינו להפיש כל סימן של מצוקה. זה שלב מאוד קריטי".

איך עמדתם במעמסה הפיזית האדירה?
"בשחייה לאורך זמן, כשמנח הגוף לא אידיאלי, נוצר עומס רב על הכתפיים, הצוואר והגב התחתון. פיתחתי שיטה שבאה לנטרל את העומס באזורים האלה תוך כדי הרפיה, בהתאמה לסגנון השחייה של כל שחיין. אלה דברים שעברנו עליהם עוד באימונים ושיפרנו תוך כדי שחייה".

"לדוגמה, עודד פחד מהמלח, וזה גרם לו לעלות עם הראש גבוה מדי והעמיס על הצוואר. כל מה שהיה צריך זה לגרום לו לרדת טיפה עם הגוף לתוך המים. אצל אורי, הקשת בגב התחתון גדולה, וכדי למנוע את זה הוא היה צריך להאריך את מתיחת היה, הכנו טבלה של מתיחות, כל אחד ידע מראש איזו מתיחה הוא צריך לעשות בסוף מקצה, ואפילו איך לשחרר אזורים מסוימים בזמן השחייה".

הייתם בסכנת חיים?
אורי: "דווקא כשהגענו לחופי הארץ, ביום שישי, מג האוויר היה סוער מאוד. היו גלים של 2.5 מטרים,

המטרה: הגנת הסיבה הימית

עמותת "צלול" לשמירה על ים, נחלים ומקורות מים הוקמה ב-1999 על ידי קבוצת אורחים, שהתגייסו למאבק בכלובי הדגים שפגעו בריף באילת. עיקר פעילותה התמקדה במאבק נגד הורמת שפכים לים ולנחלים. לפני כשנה הקימה העמותה את קבוצת "מגני הים" כדי לצמצם השלכת פסולת פלסטיק לים. "כשהשחינים פנו אלינו וביקשו את חסותנו למשחה והשתתפותנו במטרה הנעלה הזו, נענינו מייד", אומרת מנכ"לית העמותה, מאיה עקבס. "החשיפה הרבה שהשחינים קיבלו בהרץ ובעולם, תוך כדי הבלטת המסר של שמירה על ים נקי וצלול, עושה שירות נהדר לחופים ולים. כבר בימים אלו אנחנו עדים להצטרפות נוספת של חברים לעמותה". לרבריה, 60 אחוז מהפסולת בים מגיעה מהחופים. "הל' כלוך שאנחנו משרירים בחופים הוא תודעת עניות לציבור הרחב. מאות אלפי בעלי חיים בים וכיבישה מתים מדי שנה בעולם משקיות פלסטיק. צבי ים, דולפינים ודגים אוכלים את השקיות ונחנקים למוות. רק הינך מחדש והעלאת המודעות יסייעו במיגור התופעה".

בן (מימין) ואורי. "חוויה בלתי נשכחת"